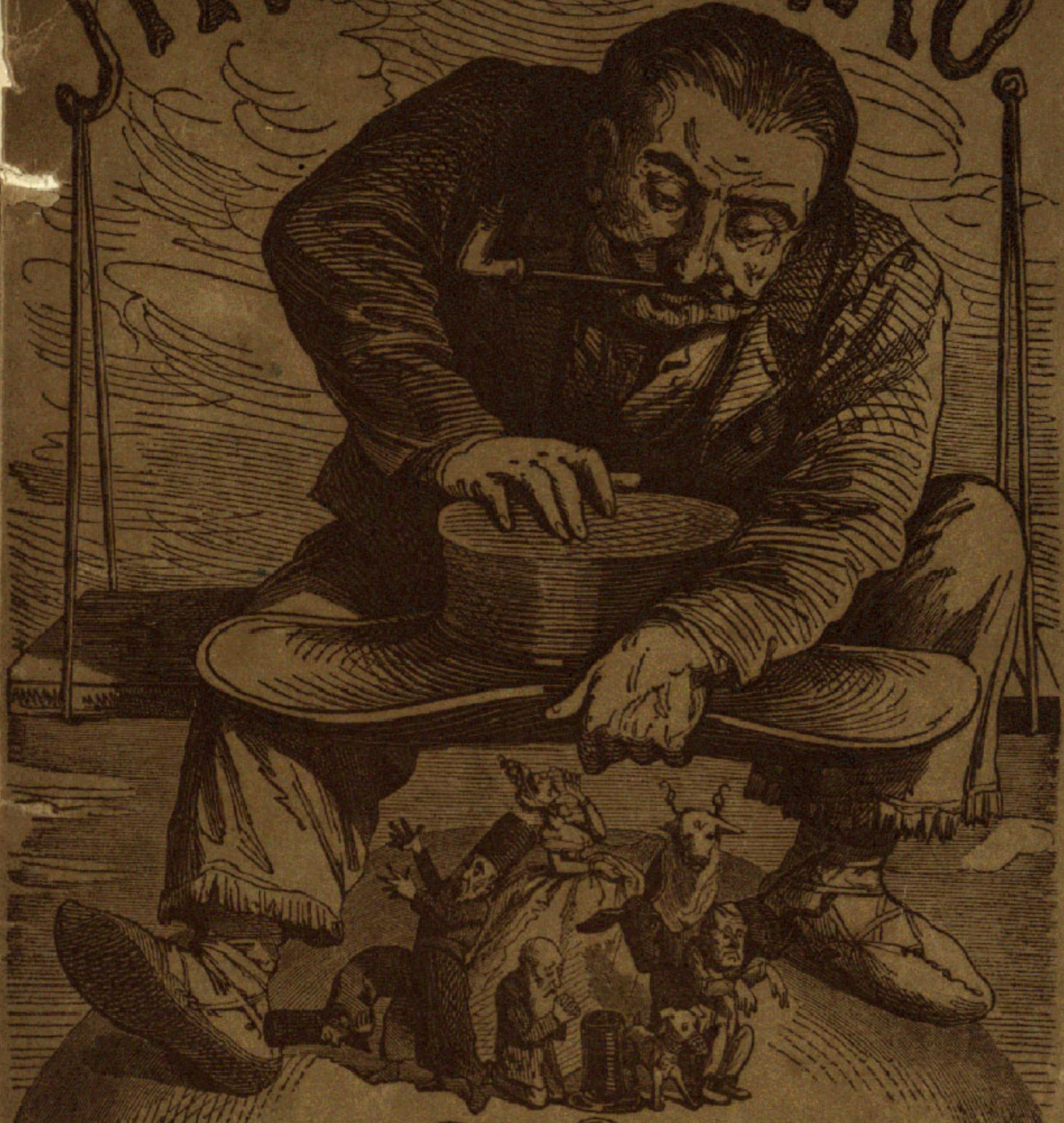

137844

СРПСКЕ

СРПСКА АТАЛО

1865

Стоји 60 новч.

АТИЦЕ СРПСКЕ

134 944

PI 612

РПС ГрТ 34/1865.1

203 С 102

РП 682

П Р И К Л А П А Л О

шаљиви календар

З А

✻ 1865. ✻

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

(Нит питајте ко уређује ни ко издаје, већ само купујте па читајте!)

41.981

У П Е Ш Т И
У ШТАМПАРИЈИ ХОРЊАНСКОГА И ХУМЕЛА,
1865.

П Р К Я П А Л О

ИЗДАНИЕ ПЕРВОЕ

18

1862

1862

В ПЕТЕРБУРГЕ

ВЪЗДЪЛЪНЪМЪ ИМПЕРАТОРСКОМУ УЧЕБНОМУ ЗАВѢДѢНІЮ

У место предговора.

Ево већем топ је пуко, Приклапало дође,
Ал одкад га народ чека торба дана прође.
Тако вам је с сваким добром данас, браћо, туна,
А господа и помања чекају лимуна.
Не питајте : зашто? како? питања су всује,
Доста тога сад је дошо, па ево га ту је.
Ево већем нека баба из запећка виче :
Кад је дошо пустите га нек нам што прориче !
Кад је тако, е па добро,— чујте стари, млади,
Даклем прво, овог лета неће бити глади ;
Неће, јер смо покварили којечим стомаке
(Али зато би ће жеђи и то жеђи јаке).
Пролеће ће бити мутно, на небу облака
Треба добро чувати се од ветра горњака.
А у лето биће зноја, би ће псећи дана,
Снопови ће играт ролу и делит' мегдана.
Биће лепа зрела воћа на зеленим дрвма,
Ако квара не нанесу гусенице с црвма.
А у јесен биће берба, после муке горке,
Ако само разтерамо непозване чворке.
А у зиму моћићемо славити свечаре
Ако многе редуше нам ручак не покваре.

А оћели бити куге? — Ни на то не личи,
 Јер ће куга овог лета у свој род отићи.
 Оћел бит помрчања? — та дајте ми мира,
 Изгореле све фабрике де се фабрицира!
 Него једно могу казат' без икакве треме:
 Кад магарци заиграју биће лепо време.
 Ал на жалост ти магарци поиграду само,
 Кад и' добро спред и састраг бичем прошибамо.
 Зато ево Приклапало доста прућа сече,
 Играћеду магарчићи и кад им се неће.

Јануар.

1. „Приклапало“ ником ништа не честита. Да пробамо, можда ће овако боље испасти.
2. Изађе наредба, да се дрва морају јевтиније продавати.
3. Дрвари се ограђују — све растовим даскама.
4. Турски диван спрема се у Педеј, (јер је то старо добро породице Диванове.)
5. Србски наредни Фонд тужи се да су многи овлаисали на њега.
6. Путунџија Мија отвара на Богојављење крчму у Новом Саду. Бурад купује ал старе путуње неће да прода.
7. „Приклапала“ нуде, да се подпише на неке петиције; —
8. Он вели да писати не зна, ал на то ће метути крст.
9. Кинеска се поновила са новим телеграфом; г. Штипало честита јој: колко жица толко годиница.
10. Један пензионирати србски списатељ мери своје прси, па рачуна колко руски ордена може на њима стати.
11. Тај исти господин жали што су му прси одвећ узане.
12. Енглеска силом нуди Турској новаца у зајам.
13. Турска вели: све силе проклете и та благословона.

14. Један изјерен филолог пише је ремијаду на развалинама Јерусалимским.
15. Неки месарски калфа вади се за мајстора и показује пробу. Сви су се уверили да ће муштеријама добро кожу дерати.
16. Указ дође да се сви Пољаци, који су до сад за отачбину пали, ископају, да се ослободе, па тако слободни да се заједно са својом слободом опет саране.
17. Гроф Монте Кристо иште новаца у зајам од грофа Монте Чиво.
18. Сенатор Н. путујући по комисијама изгубио је случајно — поверење.
19. Фотограф М. обесио сам себе пред својом кућом, сви веле да је добро погођен.
20. Нови филолози доказују да не ваља писати пропозиција већ пропозичија.
21. Зима јака. — у Карловци здраво клизаво.
22. У Карловци се прави народна тоциљарка.
23. У митроп. печатњи печата се реглама за оне који још нису вични егзециру.
24. Једна Буњевка у Суботици роди тројке — Мађари ишту нову конскрипцију.
25. Г. Ћифтић мисли и премишља како би се могла слобода јевтино купити.
26. Исти г. Ћифтић још већма мисли и премишља како би се после могла скупље продати.
27. Безпослен „Приклапало“ гледајући у звезде нашао је међ влашићима једно искрено лице.
28. Он то приповеди ал му не вероваше, свако рече да је то обсена.
29. „Приклапало“ погледа боље, кад ал оно лице прешло у знак јарца, па све рагом заита а брадом кламиће.
30. Г. Улизић одобрава и „чест“ и „част“, — зато најволи честе части.
31. Јурасор Н. подпише се србски и — остане жив.

Фебруар.

1. Границари шапућу да би се радо цивилизовали.
2. Из Јутутунске јављају да им је поглавица тако оболео, добио је страшну костобољу, на већ не може ни народ да гази.
3. Његово дубочество немилостивјејши г. оберђаво издао је наредбу свима унтерђаволима, да ове године спавати не смеду.
4. Зато је наручио да му пошљемо 1000. ком Прикласала.
5. Исти меценат предплатио је и на „Србобрана,“ пожели да му се не шаље у кућу, јер ђаво увек сам по своје далази.
6. Зима је тако јака да су се многим мађарима жвркови на мамуза замрзли.
7. Турска иште од своји христијана да се из оченаша избришу речи: но избави нас од лукаваго.
8. Раја пита а шта ћемо са онима: не воведи нас во изкушеније.
9. Неки кинезки мандарин забранио је својим чиновницима да ове године не смеду красти — он ће то сам за њи извршивати.
10. Један до грла задужен младић једнако лупа главу како ће дугове своје — да не плати.
11. „Србобран“ доказује да презес не долази од пресести него од президирати.

12. Нека сила овако тумачи примирије: треба човек прво да прими, па после да рије.
13. Изпод магарећег брда се нешто кува, ал то тако смрди, да се таки познаје чије је масло.
14. Турски министар слагао нешто — ал бар за госу.
15. Шпицбергер опомиње да Срби имају велико Добро и мало добро — у својој азбуци, на које никакав порез не плаћају.
16. На конгресу позивају г. Жагора да покаже своје пуномоћије.
17. Г. Жагор показује да је он из места Свисрбаца, које лежи у банатском крају сремске Бачке, управо у горњо-земском окружју барањско славонске границе.
18. Неко врти главом.
19. Неко брадом.
20. На Новосадском вашару један банкрот продаје зјала.
21. Г. М. Д. Рашић добија данкадресу што од неког доба ништа не пише.
22. Србобран тражи помоћника, који би био експедитор, коректор а уједно и дописатељ из Беча, Пеште, Бугарске, Босне, Трста, Сомбора и Вуковара.
23. У Новом-Саду се покварио неки обшти бунар, млекарице се договарају да га о свом трошку оправе.
24. То крчмари не допуштају, велећи да је то њиова дужност.
25. У Јутутунској појавила се нова секта која се овако Богу моли: дај ми, Боже, што немам, па макар ми узо оно што имам.
26. Та се секта почиње јако ширити, — некоји већ сумњају и на „Змаја.“
27. „Змај“ даје писмено као врата да се он другим речима Богу моли.
28. Један берберски калфа долази из Беча и фали се да је научио без сапуна бријати.

Март.

1. Наполеон јавља да је већ вечити мир за капут ухватио, ал овај се отрго и побего,—сад мора да оружа војску да га опет вија.
2. Суботички чизмамештери, као вештаци у тој струци, доказују Србима да им благовештенски калуп не ваља.
3. Исти господари показују Фордитов онима, који србским језиком пишу.
4. Једном министру (негде на страни) разбио се сан, словачки дротари нуде се да му га закрпе.
5. Он им зафаљује велећи: крпим и крпарим ја и сам ал не помаже.
6. Услед прекланске глади влада на много места страшна жеђ.
7. Приклапало мисли, шта би било да се једном сва врлина скупи на једном месту, као што се кадкад сва подлост на једној гомили нађе.
8. Нека Господа уче гимнастику, и већ први дан научили су како требе једном ногом клечати а другом комплимент правити.
9. Други дан су већ научили у висину пузити.
10. Неколико њи већ су дотле дотерали да умеду на носу стојати.
11. Декоји из њи једи се што им народ при главној продукцији не тапше.

12. Приклапало пита: морали сваки човек бити богаљ кад штаку у руку добије.
13. Један поштар издаје књигу о вештом отварању печата.
14. И Новосађани желе жељезницу, ал тако да звижди да се чак у Карловци чује.
15. У Београду певају: ко не напред тај натражке мора, т. ј. не певају већ би певали кад би смели.
16. Тако је исто тамо забрањено појати: никтоже без греха токмо једин Бог.
17. Млада нека госпа из Новогсада пише својој другарици да се пре месец дана удала и још једнако с мужем живи.
18. —ски савет никако да се усаветује.
19. У Пешти излазе Мађарске новине под именом: Мир никс дир никс.
20. Један рђав политичар ограише љуто, — други се узму у памет.
21. „Световид“ јавља у немачким, францеским и енглеским новинама, да је јоште жив.
22. Срби то дочују и не могу да верују.
23. Г. Кривоглавић пита шта је то омладина.
24. Нико га не удостојава одговора.
25. Г. Кривоглавић мора сам да се сети.
26. Позоришни агент замоли фрајлу Симонију да и она што на позориште приложи.
27. Фрајла Симонија вели да нема ситни новаца јер она само крупне прима.
28. Шпицбергер предлаже да се допусти Србима да могу код судова и у јавним пословима свој језик— за зубе држати.
29. Један економ сеје раздор.
30. Вода јако долази. Читаонице које много новина држе осигурују се од потопа.
31. Деци малој и великој допушта се да се сиграју жмуре.

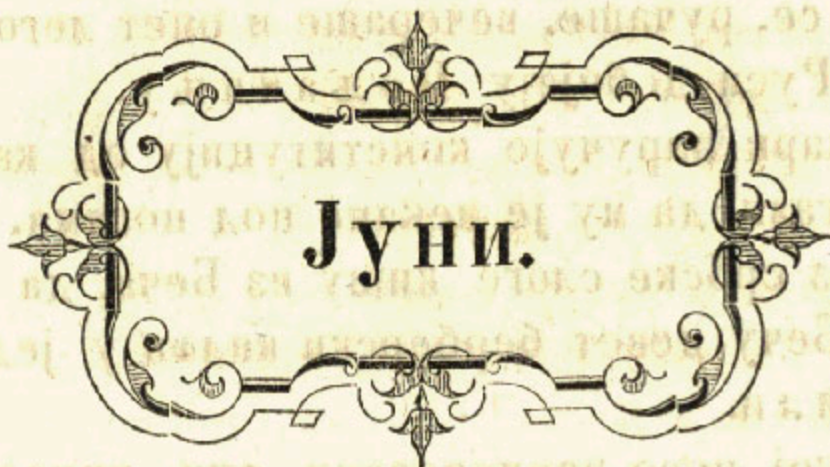
1. Бечки музикферајн пева у кору Априли ли лили ли!
2. Г. Улизић вели: и дувару се ваља поклонити јер и дувар има уши.
3. Професор Н. иште урлауб да полаже матуритет.
4. Неки господин вели да се само због патријалхалног живота неће сасвим одрећи србства.
5. Неки парламенат држи своје седнице ноћу; сад се бар не може казати да да н губи.
6. Мађари се брину шта ће радити ако ове године буде суша па не буде снопова.
7. Срби се нуде да им позајме своје снопове, они тога имају довољане.
8. Приклапало чита новине па вели: ко што ради све себи.
9. Игуман Трбушковић оће да зна за десетак ал нећо да зна за петак.
10. Разписује се награда за „комичне моменте.“
11. Један Бошњак вели: Што се год сувише употребава то се може окрњити, тако од покорности може остати покор.
12. Два болесника, што су и' до сада лечили и хомеопате и алопате и хидропате, — још једнако злопате.
13. Новосадски трговци скидају своје старе немачке фирме. (Нека фала Богу и време је!)

14. По данас почем су и' лепо опајали, опрали и лакирали, опет и' горе вешају.
15. Неки се старци радују што ће остати све по старом.
16. Један рисар посто писар; један глупан посто — погодите шта.
17. Г. Н. уверио се да је лане у ово доба много паметнији био него сад.
18. У Ерцеговини неко вели да већ мирише пролеће.
19. На то Муја привати: неком мирише а неком и не.
20. Стари изкусни људи целога априла не читају новине, боје се какве преваре.
21. Неки филолози пронашли су да и варт! и варјал! имају један корен, од кога долази и србско вараги.
22. Неко је заборавио да ове године ђаво не слава.
23. Неки Ковачевић оће да помаћари своје презиме и да постанд Ковач — своје среће.
24. О србској правној академији се ћути.
25. Ал зато нам препоручују да подигнемо школу за сасвим малу децу де ће се учити пузити.
26. Приклапала питају, како је? он вели: не дај Боже горе!
27. Једног министра негде питају: како је? он опет вели: не дај Боже доле!
28. Приклапало наговара Београдске Турке да изберу Гарибалдију и Герцена за почасног члана.
29. Домо- и Србо-бран добијају поздрав из Бранденбурга.
30. Април мења име и од сутра ће се звати Мај. Ал вара ће се као и до сад.

Мај.

1. Први мај тео би да се насмеши, ал му се познаје да је за 17. год. старији.
2. Један водени појета узаврео на огњишту природе од пламена мајске дивоте ;
3. Кад је већ тео да прекипи, напише песму, којом честита Мај своме меценату. У песми се лепо слаже Мај и — дај!
4. Један боктер не може да изађе на крај зато тражи још какву службу ал под тим условом да дању спавати може.
5. Опет улази у моду песма : ој надеждо варалицо !
6. Та се песма тако допада, да је и други народи на свој језик преведоше.
7. Један господин пише „историју Србског конкурса.“ Декоји држе да је друкфелер.
8. Један млад доктор објави — да је он свој посао тако изучио да људе кроз провиди.
9. Доктор се превари у рачуну. Јер сад нико не сме да га зове.
10. Један * ланик продуцира се колко може прогутати.
11. Опет један славан глумац добио колајну.
12. Један црнац преварио ђавола, продао му душу а није је ни имао.
13. Изгледа као да ће бити мир.
14. Францезки пето кук у рече !
15. Господа крпеж и трпеж добијају од султана орден за велике им заслуге.

16. Г. Крпеж и Трпеж веле да би волели пензију, јер одсад више ни они не могу помоћи.
17. Препечатава се: „Бој Змаја са —“ (та знате већ.)
18. Немачку бунду износе на сунце и претресају је да је мољци не прогризу.
19. Један појета добија зубе.
20. У Риму се мигоље пија дезидерије.
21. Константин и Јелена. Многи Београђани јављају да ће он сами себи честитати и имендан и свечарство, а баш и ракију и сладко могу полако сами потрошити.
22. Један трговац тргујући с медом банкротира. Том приликом падне једном адвокату секира у мед.
23. У Кинеској чује се један тихи уздисај.
24. Обермандарин заповоди мандаринчаћима да виде какве је боје тај уздисај.
25. Мандаринчићи уђу у траг да није један уздисај, већ читаво јато, а има га свакојаке боје.
26. У Београду тера неко челу са клобука.
27. Два суседа, увиђају да би се они врло лепо слагали, само да су далеко један од другог.
28. Г. Н. резигнира и први пут му цео народ из срца виче живио!
29. Прикланало вели да му се цела та ствар чини као господски ручак, после кога је човек гладнији него што је пре подне био.
30. Из Београда још једнако чујемо о књижевној крађи, поред свега тога што има толико књижевни полицаја.
31. Кажу да има неко село што се зове Дајице. И веле да је моги наш господин из тог села.

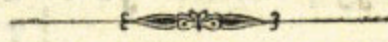
1. Мутно време — Гарибалди псује госино тане (т. ј. оно од преклане.)
2. У Асанкаселу забрањује се зевање да се не би уста здраво отварала.
3. Људи шапућу: морају зевати кад им је дуго време.
4. Шпицбергер вели коме је дуго време нека плаћа порез макар још једаред.
5. Приклапало долази до тога уверења да Магарци не морају имати велике уши.
6. Неко крешући са четир оцила о кремен изкреше искру надежде.
7. Видевши то нека улизица оде па га тужи да је наумио варош запалити.
8. Мишеви у к. архиви држе мајалес.
9. Мољци као паметнији науме да држе на том истом месту беседу.
10. Г. Дир. као најпаметнији прима се да уреди ту беседу.
11. Једна Карловачка врајла мисли кад уме немачки „Вос?“ питати, да је већ воспитана.
12. Наполеон шаље францеску слободу у Кајену на науку.
13. „Руски Инвалид“ фали како је то паметно, велећи и ми чим је добијемо послаћемо је таки у Сибирију.
14. Један Турчилажа у Београду подкаже да ће сутра, на Видовдан, сви Срби устати. Ту ноћ силне грознице наиђу.

15. Турчилажа имао је право. Срби устадоше, умише се, ручаше, вечераше и опет легоше.
16. Многи Руси добијају Пољачињу.
17. Г. Бисмарк наручује конституцију од каучука, кад је ко згази, да му је мекано под ногама.
18. За доказ србске слоге пишу из Беча, да су се ономад у Бечу девет берберски калфа у једној ложи сложили.
19. У Турској ново наименовани фин. министар чим је званије наступио, таки доби наступ.
20. У шајкашком баталијуну наручује један трговац (у зао час) 7. акова белила и три центе руменила.
21. Изалази литографисан салик г. Чобића, као најдебљег стуба србске књижевности.
22. Један немачки крчмар само је толико научио србски: чутиш па платиш!
23. Том истом крчмару рђаво иде радња зато се тражи у беамтере.
24. Један петолетни богослов вели: шиљера сам доста пио, сад само да ми је још тога гетеа да се нацврчем.
25. У Босни је нешто тако тешко јаукнуло да се сва Црна Гога потресла.
26. То је допрло и до Београда, ал је било баш у глупо доба, кад свако са својом савести разправља.
27. То се чуло и до Беча. На које ће „Преса“ рећи: папрлапа! то је само подвикикивање, ви ес ди раја гевенлих тут!
28. То су чуле многе силе па веле, шта ћемо? ми би се радо за њи Богу молили, ал сила Бога не моли.
29. То је чуо и Приклапало па му данас није до шале.
30. То је чуо и Бог на небу, који није брз али је достижан.

Јули.

1. Страшна запара, — многи се уредници зноје у ладу.
2. Н. Прота не може ни данас да опрости Краљевићу Марку што је укинуо сватбарину.
3. Од горе јављају да је време врло фермутлих.
4. Госп. Коњољубић препоручује све који су само главом махали и иначе коњски се владали.
5. Два заклетата адвоката постају заклетии непријатељи.
6. Многа раја шиље своју децу у шегрте; тако мисли да ћеду се најпре ослободити.
7. Неке Бечке новине једе се што та горућа питања никако да изгору.
8. Један сиромашак појета пева о „своме злату“ и о „своме благу“; други дан таки добије штајерманунг.
9. Све луде изјављују да обећање није више ни њима радовање.
10. У Београду није више погрда кад за кога кажу да је протераница.
11. Приклапала питају, како је? он опет вели: не дај Боже горе.
12. Један попа обећава да своју сесију никад разпустити неће.
13. Данас је „Јакоби.“ Немачки хаузхери всле: ја ко би! а кирајције одговарају: ја ко не би!
14. У прџавору Н. нашао се један цилиндер без обода.
15. У Београду светци вргоше прилику.

16. Г. Н. кога су досада држали за великог ђавола, из-
јасњује се да он не бега од крста (Фердинсткрајца)
17. У Босни забрањује се вилама да не иду очима.
18. Нар. позоришту забрањује се дефицит, јер на то и-
мају други искључиво право.
19. Један фин. министар оће да издаје новине, јер
издавати то му је срце и душа.
20. Тражи се један банов слободњак—ал нигде не
могу да га нађу.
21. Један чиновник учи Х о х—дајч.
22. Други учи п л а т'—дајч.
23. Дани страшно топли, многа смрзнута обећања топе се.
24. Неким каспарима и ишпанима допушта се да могу
носити оружје и без а ф е н п а с а.
25. Околности се мало поправљају, које се познаје по
озбилнијем е б а т а њ у неки пештански новина.
26. Већ неки веле: ово је мађарорсаг овде сам ја п а н.
27. На које Приклапало понизно примећује да то није
никако Ј а п а н већ баш од старине П а н-о н-и-ја.
28. Словаци кад то чуше новикаше: Живио Приклапало!
29. Неки Романи дрекнуше; сетрејаска приклапалулу!
30. Неки Немци цикнуше: цвајмалхох Приклапало!
31. Приклапало се на то свима клања, ал ником одвећ
јако.

Аугуст.

1. Приклапало ништа не говори — само мисли.
2. Приклапалу прете да се није усудио тако што мислити, боље и нека говори.
3. Страшна тишина — новинари се дали у бригу не могу да дознаду одкуд ветар душе.
4. У Београду опет светци вргоше прилику.
5. Из Русије јављају да је врло родна година, што више и као што песма говори: јармови им цветали а палице листале.
6. Шта више на једној кнути по 50. зрна се пађу.
7. Мраконосци са широким својим аљинама оће сасвим да нам застру сунце.
8. Приклапало примећава да човек у том мраку све већма отвора очи.
9. Један „бајтлшнајдер“ сели се из Пеште у Нови Сад, јер вели код Срба може најбоље прокопсати, њи, ма сто пути да превариш, они опет верују.
10. Шегрти сапунџијски и лецедерски свађају се, шта је горе, или бити лојаван или воштен.
11. Један трговац изтера неке новине на једна врата ал заборави таки и друга забравити.
12. Јота се уселила у Матицу па гледи кроз прозор и допада јој се изглед.
13. Дебело јер залупи врати и оде да се покалуђери, тешећи се да може још игуманом постати.

14. Приклапало вели: боље је и своја черга него туђа палата.
15. Бележник Лењић моли да га преместе у Нерадин.
16. „Напло“ вели чекајте само док ми добијемо.
17. Приклапало не зна јели то претња или је обећање.
18. Лањска година Комарца меће се у оквир као огледало гнусне прошлости.
19. Бивши меценати комарца не сме да погледају то огледало јер би морали пљунути.
20. Нека у година врајла, која је све своје корпе раздала, сад нема у чему да продаје першун.
21. Један крчмар крсти Исајовско вино и кумчету надене име: мађаратер.
22. Невино чедо мађаратер други дан таки узкисне.
23. Неки Чивут обогативши се на пијавицама неће више њима да тргује, од сад ће сам да сиса крв.
24. Приклапало је избројао, да у Пешти има више Србски фирма него у Новом Саду. Али ни једне нема само Србске као у НСаду само немачки.
25. Ове године ни један калуђер још није издао кохбух.
26. Г. Шмербергер и Салона Јошка сложили се да издају шаљиви лист: Сваком своје. — На вересију ником не шаљу само за готов новац.
27. Срби, који су последњи година јако страдали, не могу да и држе за готов новац, већ ишту на вересију, па кад се време поправи, платиће што дугују.
28. Укида се лиценција појетика.
29. Опет су Кинези паметнији, код њи је још у моди стари конфуције, — а код нас све нове конфуције.
30. Срби почуњу се овако Богу молити: сачувај нас, Боже, од нас сами а са туђином ћемо већ лакше.
31. „Змају“ се забрањује да не сме политичке повине читати.

Септембер.

1. Госп. Н. који је 5000. фр. уз ћер да о, вели да је те новце проћер да о.
2. Словачка Матица, која је већ богатија од Србске пева :
Корак, корак, за коракем
Оста Србији за Словакем.
3. Шпицбергер доказује непрактичност стари, који су привилегије и уговоре на пергамену писали, — да су на папиру до сад би већ изтруле.
4. Госп. Н. који је до сада само пузити знао, сад се наједаред тако високо попео, да му се носак завртио.
5. Кад уши на једну страну тргну, а реп на другу, онда дабогме : ни за реп ни за уши.
6. Опет светци у Београду вргоше прилику ; ал нема ко да разуме.
7. Један појета увек пише са гушчијим пером, јер вели то му некако боље мислима његовим одговара.
8. Једног архивара прозову људи архиваралицом.
9. Тамо далеко у Јутутунској састао се парламенат и прво је одбијање светог духа.
10. Затим се почиње главна цеременија, која се састоји у томе да председник сваког члана трипут у нос зврцне.
11. Председник јавља да је данас допуштено ускијање, а специјална кијања долазе после.

12. Кија се.
13. Шмрка се, па се опет који.
14. Председник каже свечано: наздравље! и распусти парламенат.
15. Један архикинез моли г. председника да и' бар још једаред у нос зврцне, да могу сасвим спокојно кући ићи.
16. Председник се разсрди на такве претеране петицује и разтера куд које.
17. У Турској се појавила нека редња, — многе сврбе леђа.
18. У паклу вашар.
19. Г. „Бездуше“ из. Б. једи се што нема шта да прода на том вашару.
20. Један винанц неће да зна за вашар.
21. Једном дипломачету расту нокти.
22. Излази Хрватско-буњевачка граматика на Србско-црногорском језику за Словенодалматинце и Бошњаке са малим илирским речником. (Нек је сваком право.)
23. Поп Мауковог наследника по чину мелхиседекову сврби нос.
24. Наши формунди веле, ако нас другчије опаметити не узмогну а они ће гвозденим путем.
25. Приклапало да се покаже воспитан, љуби руку на таком гвозденом путу, који ће нас научити памети.
26. Турској утрнула рука — помоћи.
27. Приклапало се брине како обстати, јер већ приклапају и шути и рогати.
28. Један дипломат попио у мраку боцу мастила па му не фали ни ђавола.
29. Један канонер пише броширу о нашим канонима.
30. Последњи Септембер опомиње људе да буду на опрезу.

Октобер.

1. Дипломате се смеше један на другог.
2. Приклапало се осврће имали што смешно, ил не види ништа смешније него што је било до сада.
3. Приклапалу заповеде да се и он смеши.
4. Он цита оћели мађарски или немачки.
5. Новосадски адвокати одричу се „Вербечије.“
6. Страшна магла; многи уредници не виде даље од носа.
7. Да! да!
- 8|20 (Њест ваше разумјети времена и љета.)
9. Приклапало се боји да га ко не приклопи.
10. Једног министра муче зли снови; лекари му саветују да на дуже време одпутује.
11. Један немак излано се негде, вели: како умем ћутати, могао би бити саветник.
12. Добошар добује: даје се на знање да је ту јесен, треба људи да оберу бостан.
13. Неки вичу: обрали смо!
14. Неки Београђани наумили су да од сада светкују св. Наума, шат тако не падне ником на ум да им честита.
15. Други веле да би још цигурније било светковати куковдан.
16. У Турској порти дише се крст.
17. Наступило бабино лето. Омерпаша ваби шеве.
18. Многи чивутски банкери примају девизу: трпен спасен.

19. Памерстон учи србски и пита шта је то : под старост бердо.
20. Нешто се кува ; — Наполеон дува.
21. Нешто се пече ; — Он окреће.
22. Нешто се вари ; — Он жари.
23. Нешто се пржи ; — Он тавицу држи.
24. Неште се прига ; — Он мига ; а народ чека, стоји га дрека.
25. Вода опада ; — преко неки новина може човек прегазити, а да се ни мало не укваси.
26. Комисија, што је у хрватској жељезнице прегледала, налази да није нужно много банвехтера.
27. Један адвокат зида трокату кућу и неће се више звати адвокат већ атрокат.
28. Снег пита за допштење смели падати.
29. Одговара му се : падати допштено је свакоме.
30. Ветар пита смели се дизати.
31. Одговара му се, нека се претрпе, док се промисле, јер то је већ опасније.

1. Овај дан јавља да он више није Октобер, већ други, оти сасвим нов ем бер. А ја велим че м бер је ем бер ма био нов ма стари.
2. Приклапало постаје почасни пророк сремске жупа— није и еренбиргер у Трпињи.
3. Приклапало сузним оком зафаљује, и вели да би во— лео бити лажни пророк.
4. Абдул пита: јели заспала раја? — одзив њему из горице тије троговара: а ја!
5. Једном сиротом попу прете да ће га метути у бра— швару — он вели: не бил Бог дао!
6. Неки францески дипломат пицајући по мраку напиша да се нешто круни, — из тога суди да ће бити круна.
7. Госп. Препелић опомиње госпоју Препелићку да свом првом мужу шест недеља даде.
8. Страшни облаци, — ја се бојим донерветера као грома.
9. У једном смиренном манастиру кажу да је и ракија смирена (т. ј. да су је смирили.)
10. У Рајцшлајцевини нешто се спремају, мал те неће бити рата. Набавили су већ 7. лаки пушака, и још су три наручили.
11. Домишљан измислио црну боју за шатирање камила— вака.

12. Србобран добија из кинезке орден тиквене круне.
13. Приклапала питају, како је? он још и сад вели; не дај Боже, горе!
14. Један јуриста учи практично векселрехт.
15. „Змајеве“ штампарске погрешке разгласе се по целој Европи.
16. Мађари иду руљом у Сентандрију да науче Чардаш.
17. Један дебео трбу иште црвен појас.
18. Фрајла Симонија и госпођа Синђелија заједно се фотографишу.
19. У једном патронату оштро се о том дебатује, дали се могу за професоре изабрати и они који су се зато приправљали.
20. На пијаци де се зелен продаје могу се добити и нови стихови г. Н.
21. Приклапало је измислио наочаре за оне који се по невиде.
22. Преко Саве уватили једнога шегрта — за реч.
23. Србски језик моли неке праље да га не перу у цеђу, јер која му је вајда ако буде чист, па уз то изађе из фарбе.
24. Људи се уздају у бољу срећу — —
25. Уздање није забрањено, само мора бити узда по пропису, а не како ко оће.
26. Божићни пост. Један облизица вели да би најволео у каквом манастиру препостити.
27. Турци моле Србију да има призренија с њима.
28. Срби веле да не могу имати призренија док не добију Призрен.
29. Србска публика заслужује да јој сви списатељи буду Јеремије Карацићи.
30. Последњи Новембер опомиње људе да пазе на себе, јер се може огрнати и у Децемберу.

Децембер.

1. Један оратор забуни се на место ваше великодушије, рече: ваше великоушије.
2. Један Србин изумео шешире на федере, који за тили час могу облик променити.
3. Енглески конзул ручо је у конаку, многи су љубопитљиви шта ће из тога испасти.
4. Кир Јања вели: како је то врага, — до сад је искало само огњ иште, а сад и позориште и читалиште и стрелиште, све иште, иште а нико не даје.
5. Родио се један мали пројект без зуба.
6. Многе бабице покварише сав посао.
7. Господину Н. веле из Београда да је претеран; он одговара, дабогме, кад сте ме претерали.
8. Препаранд к. продукује се да уме у два секунда 40 пута господиномилуј одпојати и зато — добија најбољу штацију.
9. У НСаду крчмар Н. наручио центу „блајцукера.“
10. Доктор Хохрот пије у здравље своји пацијената. (Богме ако и' тако не излечи, другчије неће.)
11. У неким развалинама наша се пословица: буди бесан ма плевје јео.
12. У некој тавници изникнуо чистац.
13. Г. Н. не даду појас, веле да је и без тога о п а с а н.
14. Приближује се нова година, новинари наручују нова лагала.

15. П. Наplo пита Приклапала јели у ставан. он вели уста ван, али равноправност језика још једнако ни н ч.
16. Један заковани Пољак не каје се што је закован већ му је жао што је окован.
17. Изалази књига: Напутак, или наука како ваља лепо и грациозно шенити.
18. Један србски астроном гледајући са своје куле у будућност вели да изгледа као да ће бити изгледа.
19. Прави се жељезница од карловица до Невидиша.
20. Једном гладном списатељу препоручују да се поглади по трбуву.
21. Један сув протосиђел желио би да се мало намасти, зато иште намастир.
22. Један безпослен човек написао на зрну проје сва слова што је г. Н. на конгресу говорио.
23. Један бивши посланик теши своје избираче са старом пословицом: избирач нађе отирач.
24. Бадњи дан. Црногорци лију олово.
25. Божић (Добро је што данас не купе ферцерунгштајер.)
26. Људи весели јер никакви новина не добивају.
27. Година 1865. измиче се и овако препоручује: их гешон, абер нур ни хт гроб сајн!
28. Са свији страна вичу јој: пфитиненгот си варалицо једна.
29. Година 1865 већ је пошла, ал опет се враћа и пита јесмоли сви платили штајер.
30. Које год осто жив заклиње се да ће одсада бити паметнији.
31. Приклапало моли да му са опрости ако је што слагао, — догодине ће саму истину говорити.

Код два крста.

Месечина је као дан.

На успенском гробљу можеш не само све крстове избројати, већ и надписе на плочама прочитати.

Оди за мном, лепа читатељко, ако смеш; ако не смеш а ти остави лено кад куће, а ја ћу сам да се по гробљу шетам, данас сам и тако цео дан прикљанао, сад ћу мало да се озбиљнијим мислима забављам, да мислим о смрти и о животу, о ништавилу света, да се сетим стари другова, што су већ одавно у мирном гробу свом на мене и заборавили; а ако ми се дух који у белом покривалу јави, запитаћу га, мора ми казати, кајели се што је умр'о, кајели се можда и што се родио, што је живео; — па што будем мислима мислио, што будем можда и чуо, написаћу ти лепа читатељко, а ти ћеш то на зиму, код топле пећи, можда радо читати.

Лени су ти гробови, ако нису лени бар су мирни. На деком гори кандило, знак да се ни спомен ни туга за милим покојником још угасила није; па деком рекао би да се просула роса, или су можда горке сузе, што се тако на месецу блистају; декоји је већ довшашњи, заборављен, и

они који су кадгод над њиме плакали, сад се можда већ под њиме одмарају, — само по некоја светла бубица кроз траву трепне, као жива, посвећена суза.

Гле, ово је нов гроб! да видим шта на њему пише.

„Овде лежи мој мили Супруг Васа Марић, за којим ћу тужити док и мене гроб овај не прими.“

Сирота удовица! — помислим у себи. Јер познајем и њу, као што сам и покојног Марића познавао. Живили су као два голуба, а сад немила смрт дође, па и тако младе разстави.

Одем од тога гроба да видим чији је овај други близо њега. Велики крст, златна слова, — дај да прочитам.

Боже мој, све сами познаници!

„Здје почивајет Анна Милеуснић, у цвету жини своје, неутешни супруг Урош са сином Давидом и кћери Паталијом подигосе споменик сеј возљеблепој покојници својој.“

Да, да, сиротица Анка, нема ни три месеца, како сам је на беседи здраву и веселу видео, — а гле сад, сад јој на гробу стојим. Она се смирила ал сиромак Урош, од тога доба нисам ни с њиме био, — чујем да једнако кука и плаче, е како не би, кад је Анка тако добра и красна душа била. Дој свете, да пун ли си јада!

Пођем даље, — ал гле шта је то! — Црна, бледа госпођа прође стазом, никуд не гледа, већ кад дође до оног првог гроба, а она паде на њега крст је загрлила и чуо сам како горко јеца.

Та то је удовица Маритка, Бог и душа она је. О, о, како она за покојним Васом тужи, — то је љубов! то је верност!

Лећи ћу овде у траву да ме не види, да јој у тужном часу овом не сметам.

Подуго сам ја тако у трави сакривен и замишљен лежао, па уједаред бацим око на онај други гроб, на гроб покојне Анке Милеуснићеве. И имам шта и видети. — На гробу клечаше Урош, нисам приметио ни кад је ни одкуд је дошао. Он је мирно клечао, ноћ је била тија, месечина красна, могао сам му сузне очи видети, могао сам му тежке уздисаје чути.

Даклем нису само женске верне, даклем има на свету и мужева, који ноћу, кад и' нико не види, драгој жени својој на гроб дођу, да место њени топли груди, ладан јој крст загрле. То ми је тако повољно било, човек си ти, Уроше, ваљан си увек био, знам те ја добро!

Ал сад већ ни маћи се нећу, јер знам да би му неповољно било, кад би опазио сведока своје одуздане жалости.

Удовица Марићка јецала је на једном гробу...

Урош Милеуснић уздисао је на другом гробу...

И он и она мислили су да су сад сами на гробљу, да никога близо нема, тако је то у жалости, таке су те изплакане очи, не виде ни на три корака, њима није за свет ни до света. Боже мој, Боже!

Ја сам у трави чисто зебо, да се ово двоје не опазе, јер знам каква би забуна била, — права туга нетражи друга, жалости је лакше кад се на само изплакати може, горке узе беже од сведока.

Али Бог, удес, случај, штали? — тако удесише, да баш кад се млада удовица са гроба подиже, у тај исти ма и удовац још једаред крст пољуби, па и он, рекао би, кући пође.

Залуд сам се бојао, — они се опазеше. Удовац је прво опазио, да још неког на близо има, а таки је и познао гђу Марићку, па јој као у некој забуни рече:

— О, о, ви сте ту!

— Ах, — уздапу она, и нешто тако тио прозбори да нисам ни чути могао.

Удовац. За Бога, па тако доцкан!

Удовица. Доцкан, велите, — ох, рано је то прерано.

Удовац. Ви сте много препатили.

Удовица. Бог наређује, а сирота удовица мора се покорити вољи његовој.

Удовац. Ја могу вашу тугу разумети. Ал ипак не треба себе заборавити... ваше здравље...

Удовица. Ви мени говорите, као да сами другчије чинити.

Удовац. Код мене је друго, ја не тужим само за својим другом већ и за матером деце моје.

Удовица. Ваша су деца красна и ваљана.

Удовац. Па зато су бољу судбу заслужила.

Удовица. Ах, тако је.

Удовац. Ни мене Бог није требао тако горко казнити.

Удовица. Бог наређује, а сироти људи морају се покорити. Сирота ваша деца.

Удовац. Ох та и ви би и добра мати били, да вам је Бог деце дао, као што видим да сте и верна љуба, па и преко гроба.

Удовица. Немојте ми зледити рана.

Удовац. Не, то нећу. Радије би вас утешио, кад би чиме могао; јер заиста заслужујете.

Удовица. Шта ћу! Бог на ређује, а сирота, удовица моја се покорити.

Удовац. Та ви нисте сирота, вама је остало лепо имање.

Удовица. Шта ми је од имања, кад нема оног с киме сам га делила.

Удовац. Ово је већ доцкан, ако допустите да вас до куће одпратим.

Удовица. Мене прати моја туга.

Удовац. Али туги је лакше кад има друга. Ја то сад видим по себи.

Удовица. Мислите!?

Удовац. Па још оваког друга, као што сте ви.

Удовица. Ви мени ласкате а ово доба, ово место није...

Удовац. Истину казати на сваком месту смем.

Удовица. Ах, шта би рекли наши мртви, да нас овако заједно виде.

Удовац. Мртви не виде ништа. А баш и да виде, радовали би се, што се трудимо да једно другог утеши-мо. — Ја ћу вас пратити до куће, јелте да ћете ми до-пустити.

Удовица. Бог наређује, а сирота удовица мора се покорити.

Удовац. Мени је лакше кад се свама разговарати могу.

Удовица. Ал шта би реко, да нас ко жив овако види.

Удовац. Ја би рекао да сте моја вереница.

Удовица. Јао, за Бога, господине, — прекрстите се.

Удовац. А зар је то тако немогуће.

Удовица. (Збуњена уздише.)

Удовац. Ви ћутите! а мени се речи саме наме-ћу, осећам да ми из срца иду. Ви сте сами, ја сам сам, могли би да не самујемо. Како би то лепо било!

Удовица. (Погледа у небо па опет уздану.)

Удава. Ја би се трудио да овим уздисајима по-могнем. Ја би вас као зеницу своју пазио. Ево ја те ов-де, под ведрим небом, пред лицем месеца, без другог сведока, за љубу моју просим. Реци! — Дај ми одговор.

Удовица. Господине!

Удовац. Реци, реци, ја морам још данас знати.

Удовица. (Спустивши главу) Бог наређује, а си-рота удовица мора се покорити вољи његовој.

Месец је за облаке зашао. Зашто? то је његова тајна. А наши младенци одоше, као што ми се у помрчини чињаше изпод руке кући. Ја сам као Приклапало тео да подвикнем: „кес куме!“ или „Ују сватова!“ ал беше у мени нека друга озбиљнија жица која ми не допусти, да ту ствар тако весело и шаљиво сматрам, као што ће је можда некоји мој читалац сматрати.

Ја сам читао оченаш на гробу Анке и Васе, јер знам да га сад већ тако скоро добити нећеду.

Сватови су били после две недеље, и то весели. Милеуснић са својом новом љубом лепо живе. Ал често једно другом говоре: Ако ја пре тебе умрем, — немој ми никад а камоли ноћу на гроб излазити.

Приклапало.

~~~~~

У дови. (Полетела је небо на свет узди.)
 У дови. Ја си се трајно да овни уздишима по-
 мотем. Ја си све земљу своју пиано. Јао ја те ов-
 де под ведрим небом, пред луним месецем, без дрвља
 сведока, за тебе моју просио Рени! — Дај ми одговор.
 У дови. Господине!
 У дови. Рени, рени, ја морам још даље свати
 — (Слушати ти глас) Болна реније, а си-
 роти уздишима моје се покорити вољи нећемој.

Сабор животиња.

(По једној старој идеји.)

Још у старо вајкадање време
Скупиле се животиње света
Том намером, племенитом вољом,
Да и оне делају од јако
На широком, на пољу књижевном.

Беше туде свакојаки тица
Голубова, риба и лисица,
Беше туде соколова, свиња,
Једном речи — сваки животиња.

Животиње у дворани некој,
У држави далекој — далекој
Скупиле се, саветовале се,
И закључак 'ваки се донесе :

Славуј ће да песник буде,
Што дивотне песме вије,
Славуј-тица мало једе,
Што по њега беда није,
Јер кад нема, што му треба
Ни комадић црног леба —
Онда пева најмилије.

Новинар ће Кошута да буде,
 Та Кошута итре ноге има,
 Да гласове доноси и прима.
 Уредник нек буде рода,
 Крај мочара, што поносно хода,
 Што сакупи и жабе и змије
 Тек часопис празан да му није.
 Дописници нека буду чворци
 У писмима прави чудотворци.
 Мајмун, ћурак биће цемљонисац
 Издаваатељ нека буде лисац.
 Политичар медвед ће нам бити,
 Не треба ми њега представити,
 Ето сваки врло добро знаде,
 Да поштењу носину имаде,
 А уједно дебеле је коже,
 Да поднети врло много може.
 На сабору славни животиња
 Примила се званија и свиња,
 Она знаде де требе да с' рије.
 Тек магарац ништ' добио није.
 Магаре се увраћено нађе
 И устаде — — сви на њега гледе —
 Сва дворана задрмну се грдна
 Кад ушима удари о греде;
 Устао је па љутит повика,
 „А званија, господо, меника?
 Тако нека буде вама здраво,
 Ка' што нама учинисте право!
 Та ми ако ништа не умемо,
 Ал писати, лепо знамо бар,
 „Врло добро!“ повикао сабор —
 Магарац нек буде критичар.

Кадија.

Шала и збиља.

Поштовани слушаоци! — Шала на страну; јер, озбиља вам кажем: женскиња је ремек божиј! Шест дана вежбао се Бог стварајући сунце, месец и звезде, — голубове и тигрове, науне, славује и крокодиле, грлице и јастребе — и тек на последку, кад је рај готов био, удешен да дочека мезимче божије, рече Господ: ево, ево, што сам тео! И ево, створи се најлепши створ на свету; а Бог диже руке своје, да после тог ремек ништа више ново не ствара; — ево, ево што сам тео! орило се још по рају од стене до стене; ево, шаптали су потоци; ево, запеваше рајске тице; ево, сикала је змија; ево, гукала је голубица; — Ево! викнуо је Адам мало другчијим гласом иза сна зловољан. — И то је било крштење Евино!

Ева је дакле мезимче божије, љубимче селене, рајска маза. Евино је било све на свету, што је Бог створио, а и ви сте, миле Српкиње моје, и ви сте наследнице њезине, и ваше је материнство све, што је Бог тако раскошно и изобилно створио. Сунце је створено, да вас видимо; дан је створен, да за вас радимо; ноћ је створена, да о вама сањамо, вино је створено да вам, ако сте нам верне, наздрављамо, ако сте неверне, вас лакше заборавимо; шала и смеј је створен — зашто? — ето зато, да вам бисерне зубе видимо! — А шта ја

натезем, кад ви то и саме знате, — знаду женскиње, декоје и сувише, да је све за њи створено; ено н. пр. моја снаш Маца из Госпођинаца, она за цело зна, да бадем ни зашто друго није створен, већ само зато, да га она на свећи пали, и своје танке обрве њиме шатира, — доказаће вам она, да апатекари само зато три године дана кемију уче, да леп рајзпулфер правити науче; а прија Тинка из Н. Сада (слатка је!) она је уверена, да Французи никаква друга задатка немају, већ само, да сваког месеца за њу нову моду измишљавају. — А фрајла Жили, она премда неће да каже, ал за цело зна, да снег само зато пада, да га песници с њеним белим вратом сравнити могу.

То се мени здраво допада и срце ми игра од радости, кад тако пространо и свестрано знање у које младе Србкиње нађем.

Ал зато Србкиње наше не треба, да се понесу, јер — има још неки ситнарија у свеопштем знању, које се лако с ума сметну, па зато неће шкодити ако и ове напоменем.

На пример: Србство, то вам је така једна ситнарија; реч по себи кратка, само од два слога (па и то је још сувише — доста би било, да је у њему само једна слога); Србство је велим така једна ситнарија; јер данас да се са лица земље збрише *Was liegt daran!* — Сунце би се тако исто рађало, зора би као и досад *gracchtig* била, балови би као и досад били комифо; пачули, о де мил флер и *Prinzessenwasser* не би ни мало поскупио; новине *Bazar*, *Iris*, *Nefelejts* у истом би формату излазиле; балет, оперете, не би се ни у длаку умалиле. *Kokosnussodaseife* тако би се исто око бели ручица сапунио; брошови, бразлетне и обоце (нота бене ако су *aecht*) не би ни мало потавнели — једном речи: могло би се на свету исто онако живити без Србства, као и досад с њиме; исти комфорт, исти генус, амизма, остао би на свету, као и досад.

Ето, то вам је така једна ситнарија, која се лако изгуби из речника знања декоје Српкиње, а и Србина.

Шта се то кога тиче, што су се за ту ситнарију векови борили; шта се то кога тиче, што су за њу кру- не падале, безбројни јунаци гинули, што је за њу ре- кама крви проливено; па шта је то, ако су се многе мудре главе кроз цео живот за ту ситнарију жртвовале; јел то вредно спомињати, да и данас многа суза у са- моћи кане, многи уздисај из племените душе Богу од- лети — све за ту ситнарију....

Ово је само једна ситнарија — ал има и више.

Ето вам н. пр. србски језик. И то је ситна ствар, кад га са крупним мађарским, со светским француским, са изображеним немачким и талијанским, и т. д. сравни- мо. Ко би још на њега мислио! Та баш да га нема на свету, зар би то што конверзацији сметало? — та галантоми би без њега тако исто хофирали, као и досад; Сијови, Димаови и Кокови романи читали би се као и дојако.

А шта се то кога тиче, што смо ту ситнарају мај- киним млеком у себе примили; ко би се још тога сећао, да смо прве молитве тим јизиком пред богом тепали? Ко би се сад опет душом дигао, да прегледи, како је та сит- нарија од Св. Андрије па до Црне горе као роса просута, као роса, под којом је најмирисније цвеће — наше на- родне песме изникло, па да се не само ми њиме китимо, већ да га цео свет мирише? — Ко би имао каде премиш- љати, о србском језику, премишљати, како су србска о- сећања без њега нема; осећати, како нам је љубав сла- ђа, кад се србским језиком изрази; како је јунаштво ју- начније, кад га „јунаштвом“ назовемо; како је верност вернија, кад је србским именом назовемо; како је сло- бода слободнија, кад туђинско име на себи не носи; — како је и смрт слађа, кад је србски споменемо...

Како сам се заукао, могао би сад читав низ таки ситнарија наизати, као: србско одело, србске игре, србски понос — — — србски понос? „А тако ваш душе шта је то србски понос?“ питала ме једном једна лепа, пуна духа Србкиња, која је иначе све феле поноса у прсте знала, само овај мајушни, незнатни, србски понос није сватити могла. „То је велики екзамен,“ одговорим јој ја — „питате ме, шта мирише у ружи, питате ме, шта се сјаје у сунцу; а ко ће вам то тако набрзо одговорити? — Ми само знамо, да ружа не би била ружа без мириса свог, да сунце не би било сунце без светлости — а то би од прилике била Србкиња да народног поноса нема.“ Госпа је манула главом, као да ме је разумела, а ја сам се радовао, што сам тако олако прошао, знао сам, да њу већ нико не научи, шта је то народни понос; — Ал' у том искрсну једно мало убаво девојче, што је цео тај наш разговор из прикрајка слушало, и рекао би, да га је не слушало, већ гутало: „А јест бога ми, ја би волела, да ми ко дуго, дуго о србском поносу говори, и ја га не разумем, ал тако ми је мило, тако ми је слатко, кад о њему чујем!“

„А зар ви, лане моје, заиста незнате, шта је то?“ „верујте,“ одговори девојче до обрва поруменивши, „ја не могу да сватим; — а мени су увек говорили, да се и не ваља гордити и поносити! — Па онда кадгод читам србску повестицу, мени сузе на очи ударе, кад ми ко приповеда о тужној раји босанској, онда ми је још теже, ја би им помогла да могу, а не да се још поносим!“

„Ал зато се не кајете, што сте Србкиња — ил би можда волели, да сте што друго?“

„Ко? Ја! та но би се мењала са свима краљицама на свету, — та баш зато, што је народ наш страдао, што и данас на много страна разсејан пати, зато ми је ваљда тако у срцу? Па кад се сетим, да и ја смем у несрећи његовој учествовати; па кад помислим, да ћу се

и ја смети радовати, кад му бољи дан сване; кад се сетим, да сам и ја сестра они јунака, који ћа се за народcroј жртвовати и срећу му донети, онда ми се чини, да сам већа од свију краљица на свету — а не да се кајем!“ тако поче одушевљено девојче читаву орацију говорити, и тек се онда застиде, кад сви око ње повикаше: „Живила мала Србкиња, која вели да незна, шта је србски понос — да бог да га никад боље и незнала!“

Сад сам, ако се добро сећам, навео многе крупне ствари из свеобштег знања декоји Србкиња, а наговестно сам и неке ситнице, које се кадкад забораве—а то све зато, јер сам таки с почетка лекао, да је женскиња ремек божиј, а Србкиња је нама ремек над ремеци — па нисам рад, да јој ни најмања маленкост из разни струка знања недостаје.

Па сад, кад сам о женском знању толико говорио допустите ми, да се и ја са мојим знањем мало пофалим.

Знам ја, да баш овом приликом, и у овом друштву није било нужде, напомињати шта је Србство, шта ли србски језик, шта ли србски понос, јер то је баш најлепши накит, којим су наше врле Србкине украшене на ову беседу дошле — ал шта ћемо, кад су то ствари тако миле, да Србин о њима најрадије говори, а Србкиња их најрадије чује.

То је било моје знање, а сво тбићу србски искрен, па ћу казати и шта и знам.

Не знам, јесам ли вас овом мојом беседом толико забавио, колико сам тео?

Ако сте се мало или ни мало насмејали, сетите се, да ово и није била само шала већ и збиља.

А ако сам декоје јаде мало опорије казао, сетите се, да ово није бил: а само збиља, већ и шала.

Чудновати догађај.

Једном сам се шето по зеленој гори
Слушао сам како листак с листом збори,
Ту опазим ловца де на вранцу јаше —
А на вранцу ловац замишљен бијаше,
Ту је било шљука, дивји голубова,
А мој ловац није ни погледо лова; —
Какав је то ловац што за лов не мари —
Кажите ми, људи, какве су то ствари?

А ја пођо даље поред реке тије,
Ту наиђо нешто лепше и чудније,
На таласи стоји једна лака барка,
А у њојзи седи лепота рибарка, —
Пуна ј' река риба и већи и мањи
А девојка неће ни да гледа на њи, —
Каква је рибарка што за лов не мари,
Кажите ми, људи, какве су то ствари?

А кад пођо натраг, кроз горицу ову
Ту наиђо опет загонетку нову:
Један врањац пасе сам без господара,
А празна се барка на реци одмара
А кад прођо тамо де је густо грање
Ту сам опет чуо неко шапутање
— Сунце је припекло, и ја се зажари —
Кажите ми, људи, какве су то ствари?

Самко.

Траг од љубави.

Катарина, сека мила,
Јутрос мени беседила:
„Од кад, браца, од нас оде,
Измен'о се ниси ништа —
Исто лице, исто чело,
Исте очи, иста уста;
Тек једино што те ружи:
Ко рекла би нос је дужи.“ —
„Истина је —“ ја ћу на то —
„У туђини љубу стеко',
Та ти ме је две године
За нос вукла моја секо, —
Није чудо што с' отего!“

Р.

Како се јевтино путује.

Ја сам вам, браћо, трговац, па само зато често путујем у Беч. Ал колко год пути будем у Бечу, толико пути нову какву мајсторију видим. Ономад кад сам у Бечу био, свршио сам брзо своје послове, и већ се до на гвоздена кола да се кући вратим.

„Познајетели оног господина, што тамо у куту се-ди? мора да нешто важно премишља.“ Запитах ја једног познаника.

„О! познајем га, те како, — то је Шенбергер. Него би вам саветовао да се не упуштати с њиме у тешње познанство.“

„Е! — а зашто?“

„Јер тај Шенбергер живи од своје мајсторије и са туђи новаца. Још пре неколико година узајмио сам му ја 10. фр. па кад сам једном по своје новце дошао, тек кад сам из његове собе изашао, приметих сам, да не само стари дуг добио нисам, већ да ми је леним начином, још нови 10 фр. измамио.“

„Ал он ми врло нобл изгледа, гледајте га како је лепо обучен, — само му шешир нешто не доликује узостало одело, шешир му је сасвим изарган.“

„Ја би се окладио, да је и то каква унцвутарија, — ајде да га добро мотримо.“

Баш ми у тој речи бисмо, кад уђе кондуктер, да по

обичају промотри цедуље. Обично путници, да уштеде времена и речи, мету своје цедуље за шешир, па кондуктер само прође и са шешира види јели све у реду.

Кад је кондуктер ишао, наш се Шенбергер на-слађавао гледујући лепа предела тако да је главом сасвим напољу био.

Кад дође ред на њега, кондуктер га њежно за рукав повуче :

„Молим, покажите вашу билету!“

Шенбергер не чује!

„Вашу билету, господине!“

Нема одговора. Шенбергер се јако удубио у нека разматрања вани.

Сад га кондуктер пестрпељиво мало јаче за капут повуче.

А наш ти се Шенбергер са разрогаченим очима напрасно љутит окрену, и у том брзом окретању тако вешто запе шеширом о прозор, да му је овај са главе спао и далеко од кола одлетео.

„Зар се вама зато плаћа да тако грубијански на људе насрћете?“ обрече се он на кондуктера — „Каква је то начин?“ а то говорећи све је песницом кондуктеру под носом махао.

Кондуктер се нашао у чуду, молио га је за опростене, и искао је учтиво ди му само билету покаже, јер нема каде . . . .

„Јест немате каде; а мој шешир има каде? Задржите цуг, да идем по мој шешир, на шеширу ми је и билета.“

„Е! то је што друго, она молим да ми опростите, нећу вас више узнемиривати. Путујте слободно до Пеште, кад сам ја крив, што сте билету изгубили.“

„То ви велите? а мој шешир! — — платио сам за њега 8. фр. коће ми то накнадити? —“

„Но, но добро, притрпите се мало, сад ћу се вратити,“ рече кондуктер.

За мало час врати се он заиста и тутне г. Шенбергеру нешто у руку — На које се овај смири.

У вече састасмо се опет у Пешти код краљице Енглеске. Шенбергер је приметио да смо га ми путем једнако мотрили, па сад смешећи се обрну се нама: „Но шта велите, јесамли добар пазар начинио?“

Ми смо га разумели. Са највећим задовољством приповедао нам је, како је још синоћ у бриги био, како да јевтино у Пешту дође, де је нека важна посла имао. Па седећи у кавани опази неки стари шешир, и у тај ма паде му та благословена мисао у памет: тај ме шешир мора до Пеште одвести!“ Метнем лепо моју капу у шпаг, а шешир на главу, — а што је даље било то сте видели.

„Па путујетели ви увек тако јевтино?“ Запита га ја.

„Увек, само увек са другом мајсториом.“

Дефиниције брака.

Лекар вели: брак је натрашке изврнута грозница, која се са ватром почиње а са језом свршава.

Јуриста вели: брак је контракт.

Трговац вели: брак је трговина, у којој човек више пута срећу нађе а више пута и банкрутује.

Списатељ вели: брак је роман, који обично много издања дочека.

Војник вели: брак је војнички поод, из кога више пута буде седмогодишњи а више пута и тридесетогодишњи рат.

Глумац вели: брак је весело жалосна игра, која се публики увек допада.

Попа вели: брак би био красна тајна да нису жене тако брбљаве.

Филолог вели: брак није Србска реч, зато је ваља само у крајњој нужди употребљавати.

Државна

Ово ваља.

Једна госпа дозове молера да ју скине, ал му је дотле говорила и на душу метала, да јој само мала уста начини, док се овом не досади па рече: Та ако баш желите, ја ћу вас сасвим без уста намоловати.

Господар. Петре, изгубио сам кључ од ормана, иди по бравара.

Слуга. Не треба ту бравар, ја ћу то са ексером отворити.

Господар. Не верујем да ћеш моћи.

Слуга. Еве већ је готово.

Господар. Но то је особита вештина, ал кад је тако, драги Петре, тражи себи друго место.

Метафизика. Питали једног ђака шта је то Метафизика. Овај одговори, кад слушаоци не разуму оно што ни учитељ сам не разуме, то је Метафизика.

За ручком питаху неку госпу, која је радо стране речи употребљавали, макар и сакато, питаху је зашто тако мало једе, да — јој није зло?

Није — одговори она — него баш данас нисам нешто апетитлих.

Тајна. Једна „супруга“ тела је силом да јој муж неку тајну повери; муж се одупиро, па на последак као да се већ склонио да јој каже, рече: Жено, а умешли ти тајну чувати?

Умем, да како!

Е кад ти умеш, онда је срамота да сам ја гори од тебе.

Ко би мислио да је брада старија од човека, т. ј. да је пре првог човека створена. А тако је. Јер је пре Адама створена коза.

Свињар. Дошао свињар да јави господару да му се крмача опрасила. Господар је баш за ручком био, а гладни свињар бацао је жељно очи на пуне чиније; јер га господар не теде понудити.

Па колко је опрасила? запита господар.

Богме тринајст, — па не знам шта да радим, јер крмача само дванајст дојити може.

А шта ради оно трипајсто?

Е, оно транајсто — оно тринајсто ево овако ко и ја увек само гледи како се други часте.

Радост. Ала за Бога зашто тучете то псето тако?

Е знате, рад сам да му какву радост ичиним, јер кад га после неколко недеља престанем тучи, онда ће се тако радовати, а то је онда мени мило кад се сирото псетанце радује.

„Код лепе душе.“

Модска и галантеријска трговина Госпоје Смернићке.

Од’те само, од’те, красне и честите девојчице од’те самном у ову трговину помодни и галантеријски еспапа

„Код добре душе.“

Ако сте се нагледали у другим трговинама они лепа

- Шеширића
- И шмизета,
- Лепа цвећа
- И бразлета,
- Пантличица,
- И манчета,
- Разни ствари
- Тоалета

а ви сад одите у трговину госпоје Смернићке:

„Код добре душе“

Видите, миле моје Србкиње, у човечијем срцу леже разне страсти које што више раните а оне су све гладније, а кад и’ пустимо да се изпосте, оне се онда насите. Така је и она страст за лицкањем.

Многе рђаве пожелице таке су као дивји зверови, само кад и’ глађу измориш, онда и’ можеш припитомити. Така је и страст за лицкањем.

Не велим ја, честите моје Србкиње, да се ви не облачите лепо, чисто и укусно, јер баш зато што само Бог срца наша види, баш зато треба и људима, који само спољашност гледе што лепо показати. Китите се и красите, ал се немојте лицкати. Облачите се ал неправите се машкарама. Облачите се укусно ал не додолски. Обзирите се и на моду ал не мојте јој бити робови.

Како је богата природа, како је богато срце украсима и накитима и дражима и красотама из чега цео женски свег црпети може, како је природи од мало потребе слушкиња њена уметност.

Погледајте сунце, честите моје Србкине, сунце устане зором, док ви још у шеснајст спавате, па развуче завесе ноћи са небески прозора, опере своје ведре очи у великој морској чинији, углади и уреди своју зрачну косу, огрне се у ружичну зорску недобуку (неглиже) па тијо и весело иде својим путем за својим послом!

Сунце оставља своје чипке и велове да лете маглом и облаком, оставља своје траке и шалове рекама и потоцима, па иде ведро и лако, не обучено ни у шта друго до једино у светлост лепоте своје, огрнуто сјајом чистоте своје; накићено само зраком унутрашње вредности своје. Тако се сунце шеће по ведром великом плаветнилу небеском.

Девојке и голубице, које једнако своје шарено перје шепире, па се с њиме вркаче и поносе, те су најопасније, и најмање згодне за спретни, тији кућевни голубињак.

Свако ново помодно парче рува или накита, које така девојка обуче или придене, то је нов прозор кроз који оће да у свет гледи, или да свет крозањ њу види. Но соба која много прозора има згодна је за беспослено извиркивање, ал није спретна и мила за породични живот. Де је много прозора на срцу, ту је мало стална

зида, ту нема места за намештај кућне среће, љубави, верности и задовољства.

Девојка треба да је као љубичица, да је не нађемо докдог је не потражимо, и док се не сагнемо да је узберемо; ал девојка која све боје облачи да нас њима привлачи та ти је као она лала без срца и без мариса, што својим скерлетом кокетује, сама се себи допада, коју облазимо, којој се дивимо, ал је никад у љубави не беремо.

„Простота,“ то је најглавнија и скоро једина роба у трговини:

„К о д л е п е д у ш е!“

Укус, моје миле Србкиње, или као што се сад зове густ, лежи у души, па де је душа здрава, де су у дуже ведре и чисте очи ту је и укус добар, така душа неће бити никад без укуса, а само је оно укусно што је просто.

Девојка, која много боја на себи носи, нема ни једне у себи. Читава леја румени ружа за косом или за шеширом, то је сатира на оне природне ружице што на белом здравом лицу цветају. Па још ако се ти природни ружица стиди, па и' белилом закречи, онда збогом памети, овде места немаш!

Нек се накаради ко оће са шареним рувом, цвећем, адиђарима и накитом, ал Србкиња нек бежи од тог шаренила, јер она добро зна да то није пофала кад Србин за коју каже да је шарена.

Девојка која се тако налицка да упада у очи, она, не упада у срце, о која се шири и кочопери, та сваким кроком гази своје лепо име, свој добар глас.

Немачка пословица вели да одело чини човека, ал требало је рећи да одело чини девојку.

Ја ћу и у највећем друштву по оделу познати каква је која девојка. Која је најпростије обучена, та нај-

више вреди, — која је најдиврашнија, та — нећу да кажем горе, — ал та највише заслужује да је жалимо.

Да ви знате, моје миле Србкиње, како ми вас гледамо, како вам сваку иглицу, сваки шепут, сваки прстен на ланцу меримо, како по томе судимо о вама, о вашој нарави, о вашим обичајима, о вашој вредноћи, па баш и о имању вашем, да ви знате како се то лако провиди кад се прљаво срце са кадивом застре, или завист са пукетима прикрије, или слепоћа са штехерима замазује, или лакоумје са тежком свилом покрива, — да ви то знате, бацили би далеко те ништарије које на вама дрече: „хахо! ево пуна кола моде!“ — ал вас тиме ни мало не препоручују.

Да ви знате како ми са ваши фризираним вितिца, са шарени трака, мантила, мидера и. т. д. прелазимо на ваш разум, на вашу ћуд, на ваше жеље, на ваше имање, па од туда изводимо вашу будућност, срећу вашег будућег мужа и. т. д. онда би сте бацили са себе све те назови украсе, облачили би се као што сам реко да се сунце облачи, лепо али просто, светлили би својом душом, блистали би само својом добротом, а свако би рекао: гле, познаје се да је на њој еспап из дућана

„Код лепе душе.“

(по Сафиру.)

Приклапало на гробљу.

од Дробића.

На гробљу, на овој окамењеној повестници света и људи, ту се може познати јели човек човек. Кад страшливац на гробље дође, он се све обзире и бојазливо осврће, да га не счепи смрт за јаку. Ал озбиљан и постојан човек мирно ће ићи својим путем и по гробљу; — ако се на гробљу стравиш и трзаш ниси човек, жена си!

Ал и на гробљу Приклапало бити, и на гробљу приклапати, то није тако лако; јер овде је прошлост упрла своје празне очи у нас, по прети да угаси и најмању искру радости и веселости. Ал тврда воља може све, треба тети па ће се и моћи; па зар је то грех, кад би тели погледати живот и његов крај и са оне стране, са које је најмање мрачан? — Зар не чини смрт крај свему јаду, а крај свију јада, то је већ нешто мало весело.

Боже мој, колко је пословица овде сарањено! јер ни пословице нису вечне, и њима време дође хака. — Погледајте гробара, он тера у лаж пословицу ону, што вели: Ко другом јаму копа сам у њу пада. Јер да је то истина, то би он сиромак већ до сада тисућ пута у јаму стремкнуо коју је другом копао.

Како ти некоји људи са најцрњим бојама описују гробље. Има и' који претрну, кад на њега помисле. А ја велим, да је то красно место, — овде влада слобода и једнакост. Овде се људи лепо слажу, ту нема издајства

ту нема преваре, нема оговарања ни зависти. Комшија комшију не мрзи, свако седи мирно у својој кућици, на коју ни порције плаћати не мора.

Овде престаје оговорање и опадање. Овде се људи поправљају и од мали велики, од угурсуза поштени би-вају. Читајте само гробне надписе, па ћете видети. Ту је многи дембел „славан муж,“ ту је многа улизица „дичан родољуб,“ ту је многа распикућа „брижљив родитељ“ многа аспида „племенита и врсна мајка.“

Заиста овде се лепо аванжира, — ту су све сами честити, ваљани и поштени људи.

Сваки зајам који се на земљи не врати, врата ће се с оне сране гроба. Ту дакле касири доста посла имају.

А Друиде и то веле: да ће сва писма, која по мрт-вацима пошљемо увек точно одправљена бити. Ето кра-сна примера за наше писмоноше који то сасвим другчије раде. Зато би требало да сваки писмоноша пре него што „званије“ своје наступи, овамо у практику дође.

Смрт, смрт! ко је управо та смрт? — шта је она? — Да ми је да се, ал само онако из далека, с њоме упознам. — Какве је народности? Немци кажу да је Тот, — а Славени опет мисле другчије; — Мађари веле да је нека Хала, а канда ће тако нешто и бити.

А каквога је рувета или ког је реда та смрт? — и то би требало да знамо.

Уредник није јер нити долази уредно, нити сам чуо да је кадгод затворена била.

Дипломат није јер јој се зна варба.

Адвокат није, јер нити иште форшуса, нит мно-го говори, а прави штоно веле „кратак процес.“

Кнез није, јер најчеститије људе тражи и к себи призива.

Калуђер није, јер ћути, па само свој посо ради.

Попа није, јер не чита Србобран.

Војник није, јер о својој глави ради и не зна ни за какву команду.

Немеш није, јер воле равноправност.

Либералац није, јер сме упражњавати своје право, и нема силе која ће ју одбити.

Лекар није, премда са лекарима другује.

Джандар није, јер изпред смрти нико не утече.

Трговац није, јер пијанце највише конаби.

Ратар није јер не сеје, већ само жње и коси.

Мајстор није јер се ни с ким не погађа.

Крчмар није јер се не стиди сам свој посао радити.

Даклем шта је?

„Која смрт рани другој не да,“ вели наша пословица, дакле и рани нас и чува нас и ми се опет срдимо на њу.

Еле видимо да је смрт права загонетка, нит је знаш ко је, ни шта је, ни од куда је.

Зато је најбоље да је манемо нека ради свога посла, а ми радимо наш посао, док нам она допушта. А сећајмо се често да она може изненада доћи, пак је онда понери вајкање: еј што уради оно! еј што не уради ово!

Дуге косе а кратке памети из живота

од 6—1.

А шта ту ваздан дуљити лакрдију — он је воло њу, а она опет њега, и било им је лепо: Бачка је била мирна.

Е, Јоца воло Јуцу, а Јуца Јоцу; па је л' ту и могло бити какве замерке? Никакве на свету! шта више, сваки се, коме није даска у глави фалила, радовао од срца тој љубави богате Јуце, која није имала ни рода ни помоз' Бога, а била је јединица своје имућне покојне мамице и покојног свог татице.

Хе! лепо је то и красно било, док беше жива јуцина мамица и њезин татица; ал кад они очи склопише, како их нигда више ни отворити неће, тада дођоше црни дани по нашу Јуцу; јер богме је то чудна ствар живети у толиком добру ко дрво оцечено, па још женска глав, која је као што веле „дуге косе а кратке памети.“

Дуге косе а кратке памети? Хеј, триста ли му мука! не говорите то баш на сва уста пред пред Јуцом. Та она је од свог детинства била крвни непријатељ те изреке; она је од како се памти, — а памти се, одкад јој у ерцијунгу очи отворише — носила и носи и дан данас кратку косу, и тиме је показати тела да може бити и без дуге косе кратке памети.

А да би то још боље засведочила, заљуби вам се

она на сву меру, па куд' ће и у кога, нег у нашег Јоцу, који је баш права свршио и кући дошао. И нек ко сад рекне, да је то што хрђаво: девојка богата, лепа, самаца, кратке косе — зар така цура не заслужује, да се без зазора заљуби у једног Јоцу, који тек што се школске прашине ослободио и ништа није имао до оно неколико параграфа под кровом своје нафризиране темењаче. Кад дакле све те околности у обзир узмемо — или, да се велико-хрватски изразимо, кад „скупише све разбрчене изворе јакленијој бујаши“ — морамо признати, да је Јуца имала пуно право са своје се стране загледати у кицош Јоцу.

А Јоца?

Пре свега нек нико не сумња, да се он како другчије звао. Можда ће ко рећи: Зашто баш Јоца? шта ће њему да се он Јоцом зове, код толики други лепа и ружна имена. Е, то би истина могло бити, да му кум није био Јован, да му деда није био поп Јоца, па да није имао богатог сродника, који се „Јоани“ подписивао; али све то учини, да га крстише Јован. Зато је он и радо допуштао, да га просто Јоцом зову, премда се, кад је куму писао „Јован“, а кад богатом сроднику „Јоани“ подписивао. И то мало најљивости нигда му није шкодило.

Јоца је имао татора, који је тако добар био, па му је на најпоштенији начин помогао страћити оно мало добра, што Јоци остаде од родитеља. Кад је дакле свршио права, дође Јоца тотору, да потражи, е да ли се још која пара од наслеђства затекла непотрошена. Наравно да му је, што се тога тиче, био всује труд; али је бар толико профитирао, што му тотор рече, да има у селу богата девојка, која нема никога на свету, а богата је, „А то данас у свету највише важи“. Казао му је и то, да је она диндушман свију, који се усуђују тврдити, да је жена „дуге косе а кратке памети“.

Све то запамти наш правник добро, нафризира се

још боље, а накицоши да не мож' боље бити, па хајд' тако наоружан Јуци у визиту.

— Куц, куц на врата.

— Слободно!

— Слуга сам понизан!

— Службеница! Молим, немам срећу познавати.

— Опростите госпођице, што сам тако слободан, те сам и непознат усудио се узнемирити вас. Ја сам Јоца К. јуриста, те како сам сад кући дошао, наумим, да би ми време пријатније пролазило, упознати се са нашим госпођицима, па зато.

— Драго ми је, господине, да нисте и мене изоставили из броја ваши нови познаница.

— О, молим, баш ви сте прва коју ево имадох срећу посетити.

— То ми је особито мло. Изволите сести.

— Благодарим лепо. — Па како проводите овде време? Иматели доста забаве.

— Ах, молим вас; то је баш најслабија страна нашег села. Осим господина учитеља —

— Дакле имате овде младот учитеља? Е, па то ви нисте баш оскудни, у „курмахерима“.

— Идите молим вас. Ја се с њиме само смејем. Узмите само: он је себи увртио у главу, да ћу ја поћи за њега, и већ сам се толико пута накањивала, да му онако укратко кажем, да то никако нејде.

— А зашто молим? Ако је ваљан, честит —

— Та у том смотрењу немам ништа против њега; сви га хвале; ал само — вама ће то можда смешно се чинити само што смо ми у инштитуу и ерцијунгу кад сам била училе, да су прави галантоми само официри и јуристе а учитељи, богослови — е!

— Живели! Сад тек видим, како су то полезна заведења ти ерцијунги и инштитути. О, од сад само нека

ми ко каже, да женске не знају ништа; нек ми се још ко усуди рећи, да су жене дуге косе а кратке памети, па —

Шта? Дакле сте и ви, господине, против тог шприхворта . . . ох, господине, ја . . . ја би могла с вама до века живети!

— Тим сте ме баш опоменули на прави узрок мога долазка. Смем ли вас уватити за реч! Дајте ми вашу руку? . . .

И риктик! Учитељ је добио корпу, а Јуца је пошла за Јоцу. — —

Али се љуто варате у разуму, ако држите, да су они остали у Јуцином селу. Није него још штогод! Таки пар људи па с таким начелима, како би они међу простацима на селу живели; него, терај у Пешту, у Беч, у Париз то су места за нашег хер Јоцу и нашу фрау Јуцу. А кад нестане Јуциног блага? — Хајд молим вас, немојте опет тако што говорити; види се, да нисте били у ерцијунгу. Како би нестало? . . .

Али блага доиста нестаде; Јоца се изгуби у жагору, а фрау Јуца туц овамо, туц онамо, док једном не допешачи до свог села. Лице јој је тужно, одео обвештало, ни с ким се не меша, а дуга јој је коса по ваздан немарно по раменима распуштена.

Да ли је, Боже, косу пустила из нужде — или из уверења?

Штампарске погрешке.

Штампарске погрешке изпадно кадкад тако, да се човек случају смејати мора, — ево сам неке побележио:

У неким новинам стојало је: Не можемо увек протештовати (уместо протестовати.)

На другом месту стоји: Његова се слама простире по целом србству (уместо слава.)

Он је у Паризу учио лајати, (уместо вајати.)

У „Србобрану“ штампа ће се сви г. Н. рогови (уместо говори.)

На тај бал није мого нико доћи без кукавица (уместо: без рукавица.)

А народ зна да је он увек трештен (уместо: трезвен.)

Гости су били отмено обучени, све сама свиња и скелет (уместо: свила и скерлет.)

При здравици звонила су звона и пуцали су попови (уместо: топови.)

Он је бранилац наши крава (уместо права.)

И историја ће забележити име таки пужева (уместо: мужева.)

Господина Н. позвали су да кушује (уместо: да кумује.) А господин М. да неверује (уместо: да деверује.)

Данашњи га свет не уме ценити, ал он је човек дедак (уместо: редак.)

Истиме су нас накарадили (уместо: наградили.)

Он има ноге олајне и златан прст (уместо: он има многе колајне и златан крст.)

Он се поноси са својом трбом (уместо: са својим грбом.)

Све ће бити, ал пре свега треба да будемо покојни (уместо: покорни.)

Многи се туже да не могу изаћи на крај са својом лажом (уместо: гажом.)

И Русија би шепртљила да нема улара (место Урала.)

Сад се испунила и намесникова жена (уместо: жеља)

И тиме се показао да је прави јунац (уместо: јунак.)

Не треба правити разлике између мирског и монашеског реда, то је све једно (уместо: све једно.)

Он је радио да покаже свету да смо луди (уместо да смо људи.)

Високопр. госп. Н. поклонио је 100 дук. Катици (уместо: Матици.)

О. Макарији отекла милица (уместо: вилица.)

Из обитељи Н. утекла роза (уместо: коза.)

Ево вам кеља! (уместо: ево вам жеља!)

У Пивнички. У Миславичи.
 У Вавнички. У Брањеву.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.
 У Дубнички. У Дубнички.

VI. За борате

У Благору. У Царинској.

Горке сузе.

Први пут дођок њојзи:

Ох дивна лепото!

Што сузе твоје очи,

Ох шта је — шта је то?

Та каква туга мори

Овакав живот млад,

Та за чим срце гори,

Какав је горки јад?

Зпам и ја шта су боли,

Ох повери и ми све,

Душа те моја моли

Изјадикуј ми све!

Да не дам таком срцу

Да буде туге плен, —

А она кратко рече:

„Та рибала сам рен!“

Торги сирјеч вашари.

I. За курмахере.

У Госпићу,

У Госпођинци.

II. За вухерере.

У Стегановци.

У Сребрници.

У Бакру.

У Златици.

III. За полове и калуђере.

У Попинци.

У Калуђереву.

У Вери.

У Опатовцу.

У Белој Цркви.

У Црњи.

IV. За пијанце.

У Пивници.

У Боци.

У Винковци.

У Мославини.

У Лозници.

У Чепину.

У Трештеновцу.

У Врањеви.

У Дубици.

У Клокочеву.

V. За умерене.

У Алибунару.

У Броду.

У Потоковини.

У Ђуприји.

У Реци.

У Вргином мосту.

VI. За богате.

У Благоју.

У Циганској мали.

XVI. За критичаре.

У Ператовцу.
У Грђевцу.

У Грубичном пољу.
У Тучевић пољу.

У Великом Поганцу.

XVII. За трговце.

У Свилошу.

У Ривици.

XVIII. За „штајерајнемере“.

У Товаришеву.

У Платичеву.

У Буљкесу.

XIX. За чобића.

У Кузмину.

XX. За нека учена друштва.

У Лежимиру.

У Нерадину.

XXI. За мокру и покисну браћу.

У Мокрину.

У Кисачу.

XXII. За чесмените.

У Гаду.

У Брлогу.

XXIII. За џамбасе.

У Мркушици.

У Риџици.

У Барни.

XXIV. За играче.

У Парачину.

У Гајдобри.

Ђ. Р.

XVII. Заглавие

У Лепатовский
У Лепатовский
У Белом Горном

XVIII. Заглавие

У Карловский
У Карловский
У Карловский

XIX. Заглавие

У Тосаинский
У Тосаинский
У Тосаинский

XX. Заглавие

У Казанский
У Казанский
У Казанский

XXI. Заглавие

У Казанский
У Казанский
У Казанский

XXII. Заглавие

У Казанский
У Казанский
У Казанский

XXIII. Заглавие

У Казанский
У Казанский
У Казанский

XXIV. Заглавие

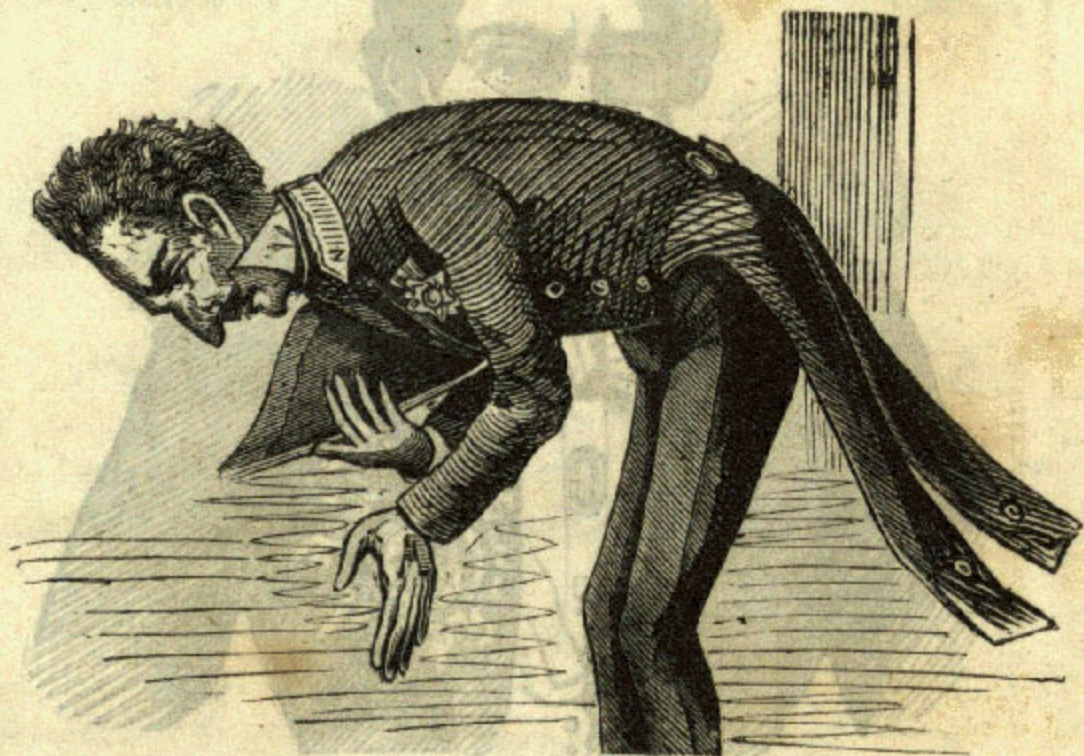
У Казанский
У Казанский
У Казанский

Само оваки човек нека ми не каже никад: Ја сам Србин,
србеки син, Душанов потомак.

Само оваки човек нека ми не каже: Шта, браћо, и у ватру
и у воду за род свој.

Само овакав човек нека не каже: Рећи ћу што је право
ма ме главе стало. Што је право и Богу је драго. Не обзир се
већ реци истину ма не имо јести!

Само оваки човек нека ми не каже: Хм! Та знао сам ја то
напред, и говорио сам ја, ал луда младеж неће да слуша, неће да
прими савета од разума и изкуснога разсуденија.

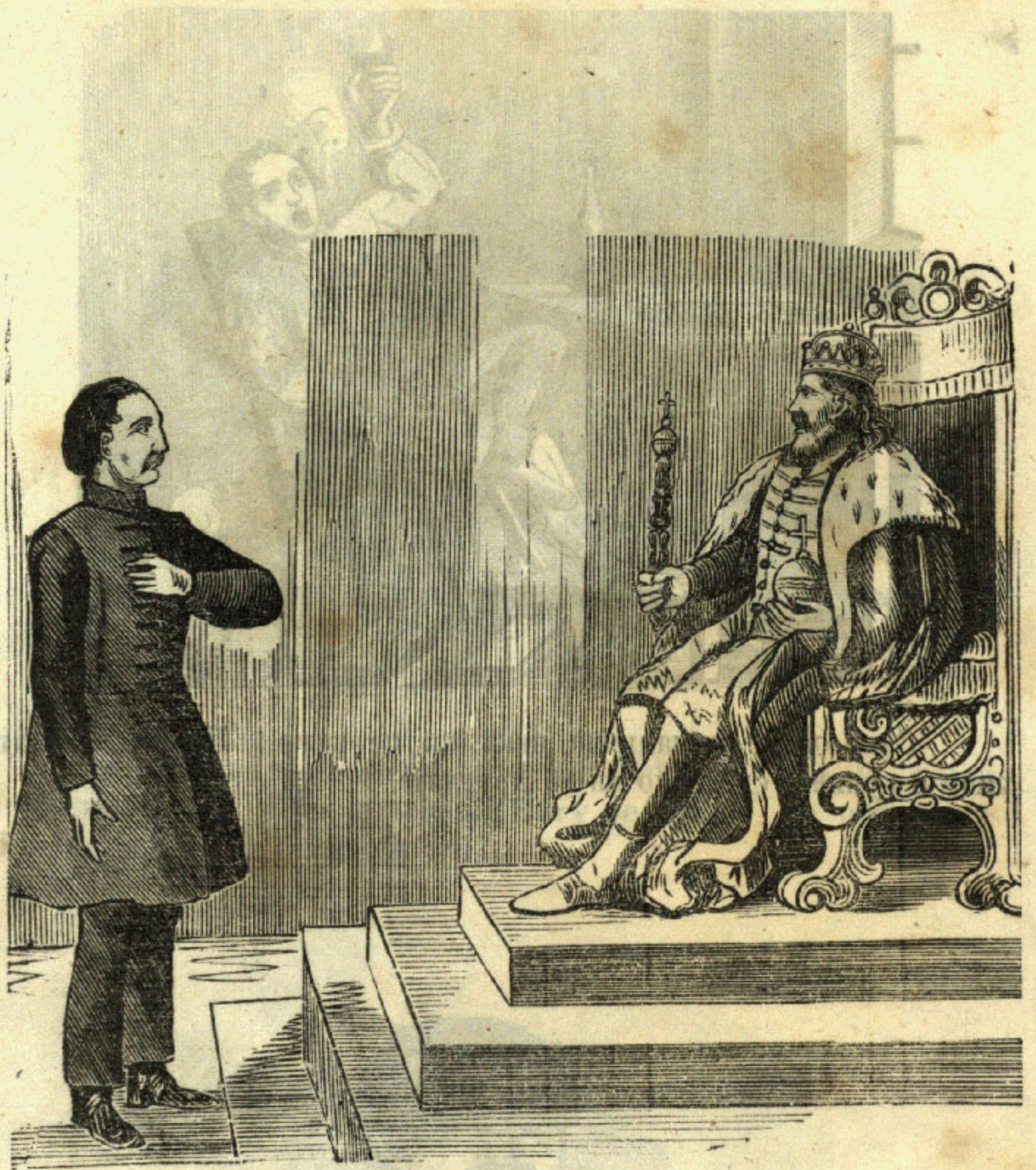

Само овако омладинче нека ми не каже: Не ваља ништа
рице и кучине, све ћемо ми то другчије.

Овако (то је) овако и овако овако и овако овако овако овако

ОВОЈТО

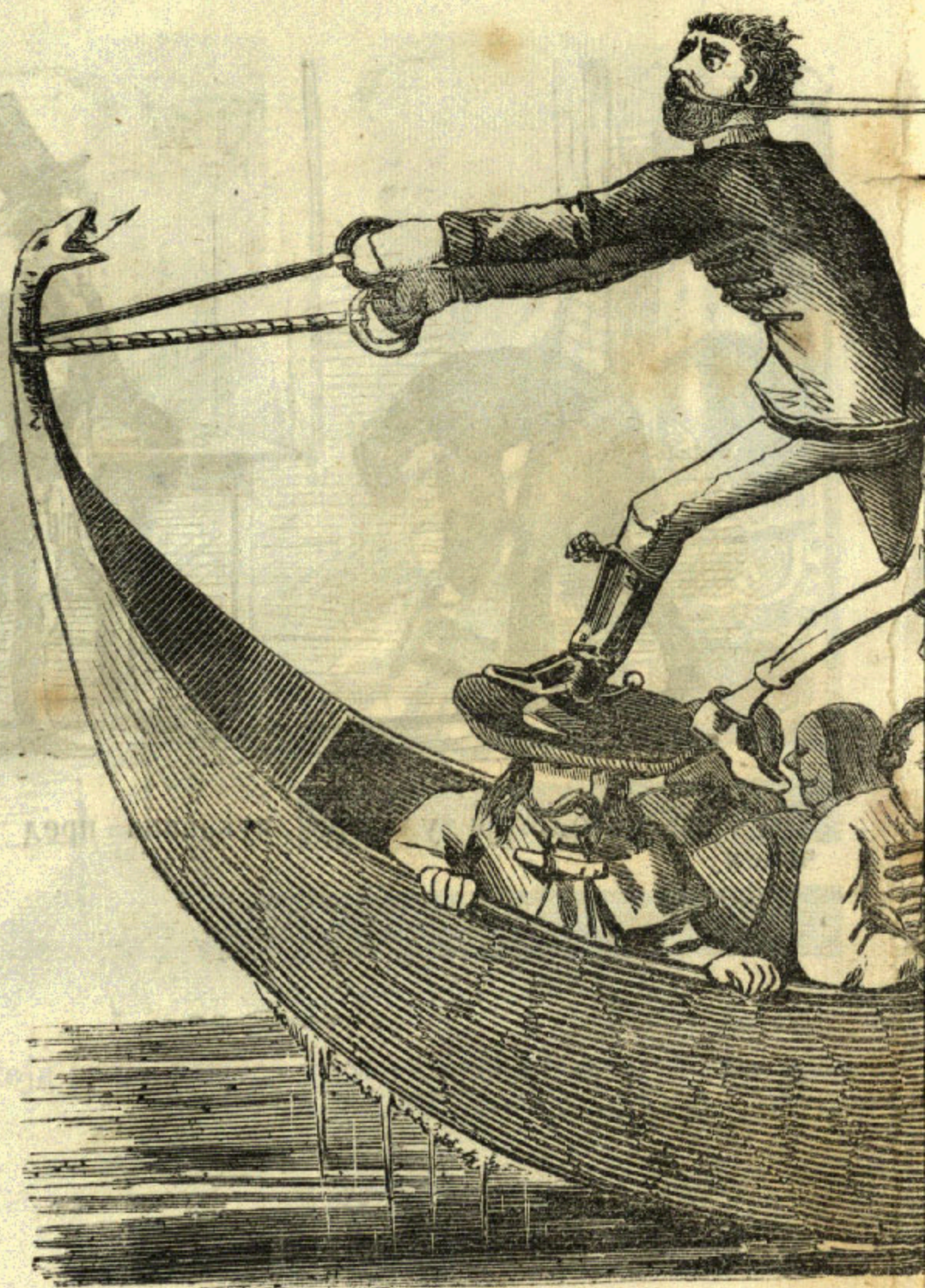
Овако стоји прав, поштен и ваљан човек и пред самим пре-
столом.

Овако стоји прав, поштен и ваљан човек и пред самим пре-
столом.

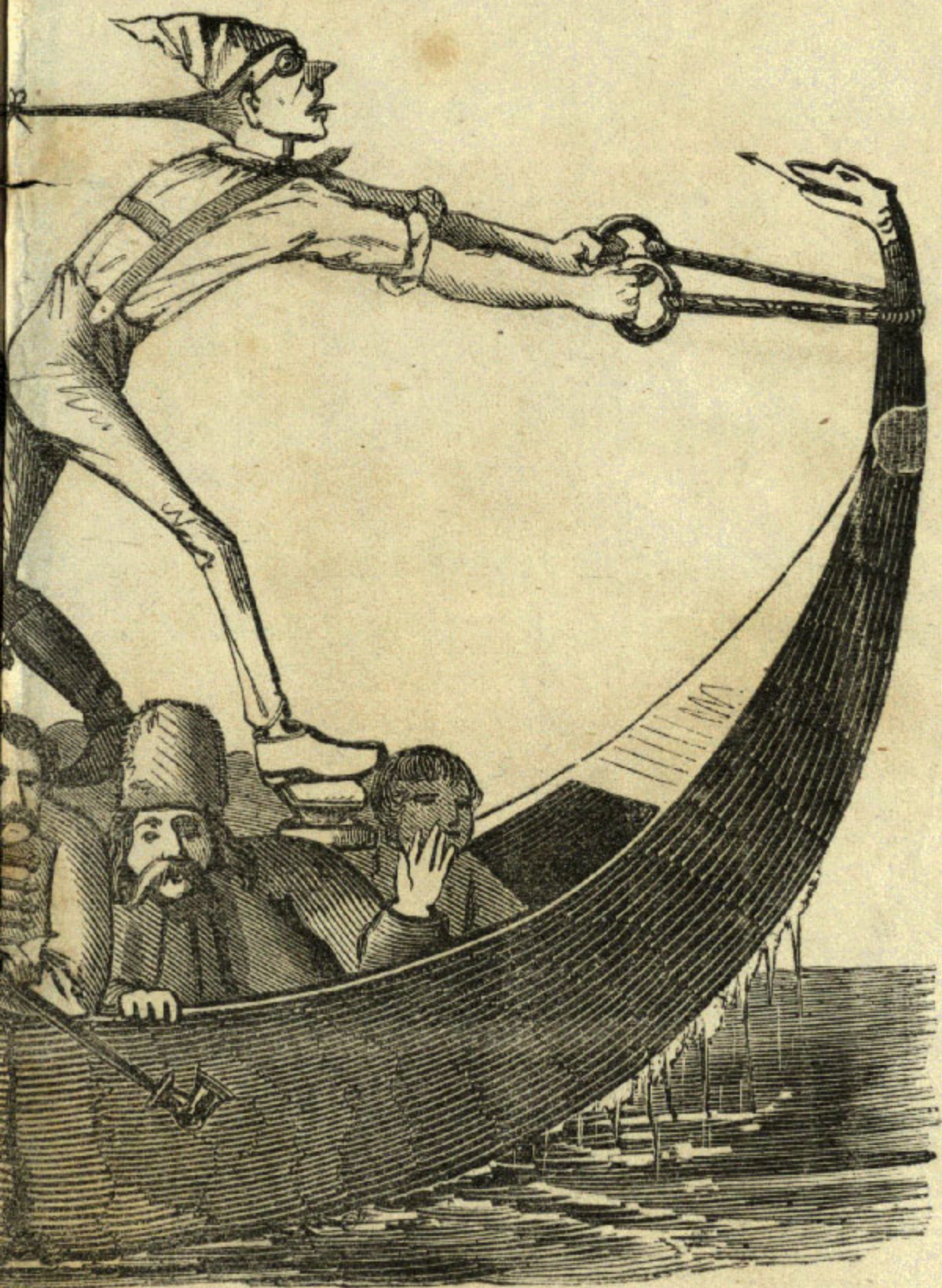

А овако стоји улизица, кукавица пред најтањим писар-
чићем.

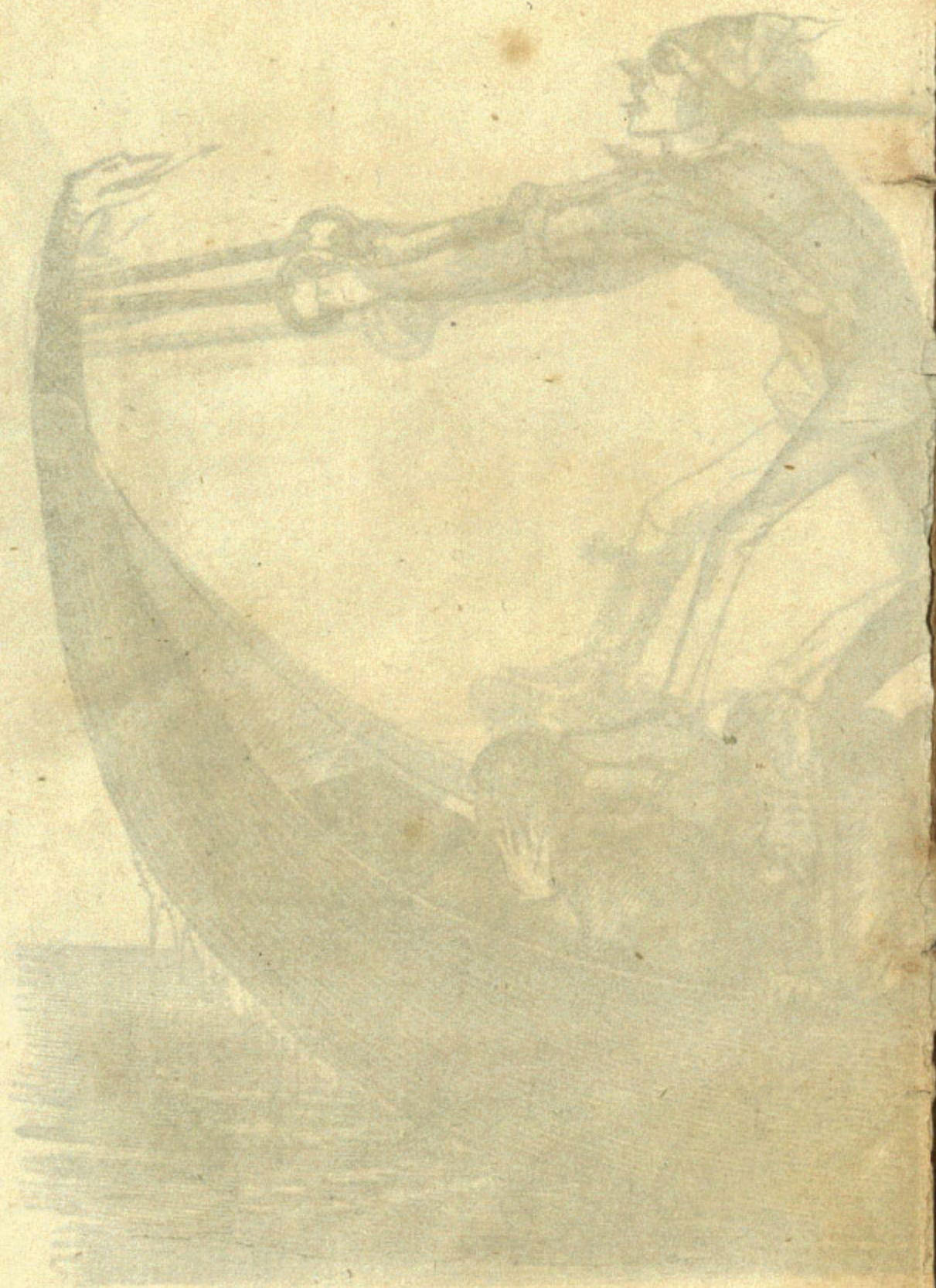

Песма

без речи.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ

РП Ср I 34

1865. 1

ЛИСТ ЗА ШАДУ И САТИРУ. Издаје и Уредбује

Јов. Јовановић.

Ако буду времена боља и Змају ће нарасти нова крила, онда ће се сам најбоље препоручити. Остане ли облачно, загрљиво и суморно време, Змај ће се ипак трудити, да се не допадне ударицама, кукавицама, мраковцима, себиџацама и подлецима, а да разговори чисту Србадију, де је год има.

Уверени смо да честита шала и сатира може покоренити много зла, и да може водити најплеменитију педлу, — па Змај само зато нападзи. Цена му је 3 фр. на годину; а. 1 фр. 50 повч на по године. Предлата се шале уреднику (Рест, Gröndbrunnsgasse Nr. 23.) Не дајте га, да угине, на радост многи, који независно жуду радости!

БИБЛИОТЕКА